

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec T-530/18

**Rumunsko
proti
Európskej komisii**

Uznesenie Všeobecného súdu (ôsma komora) z 30. apríla 2019

„Žaloba o neplatnosť – EPZF a EPFRV – Vykonávacie rozhodnutie Komisie – Oznámenie osobe, ktorej je rozhodnutie určené – Uverejnenie rozhodnutia v *Úradnom vestníku Európskej únie* – Lehota na podanie žaloby – Začiatok plynutia – Oneskorené podanie – Neprípustnosť“

1. *Žaloba o neplatnosť – Lehoty – Charakter verejného poriadku – Začiatok plynutia – Oznámenie – Rozhodnutie Komisie, ktorým sa z financovania Európskou úniou vylučujú určité výdavky vynaložené členskými štátmi v rámci EPZF a EPFRV – Následné uverejnenie rozhodnutia v Úradnom vestníku – Neexistencia vplyvu (Článok 263 šiesty odsek a článok 297 ods. 2 tretí pododsek ZFEÚ)*

(pozri body 22 – 25, 27 – 32, 36 – 38, 42 – 47)

2. *Žaloba o neplatnosť – Lehoty – Začiatok plynutia – Oznámenie – Pojem (Článok 263 šiesty odsek a článok 297 ods. 2 tretí pododsek ZFEÚ)*

(pozri bod 26)

3. *Žaloba o neplatnosť – Lehoty – Charakter verejného poriadku – Začiatok plynutia – Oznámenie – Neexistencia vplyvu čisto formálnych chýb (Článok 263 šiesty odsek a článok 297 ods. 2 tretí pododsek ZFEÚ)*

(pozri body 48 – 58)

Zhrnutie

Vo veci, ktoré viedla k prijatiu uznesenia Rumunsko/Komisia (T-530/18), vydaného 30. apríla 2019, bola na Všeobecný súd podaná žaloba zo strany Rumunska o čiastočnú neplatnosť vykonávacieho rozhodnutia Komisie, ktorým sa z financovania Európskou úniou vylučujú určité výdavky vynaložené členskými štátmi v rámci európskych poľnohospodárskych fondov¹. Týmto rozhodnutím Komisia okrem iného uplatnila voči Rumunsku finančnú opravu

¹ Vykonávacie rozhodnutie Komisie (EÚ) 2018/873 z 13. júna 2018, ktorým sa z financovania Európskou úniou vylučujú určité výdavky vynaložené členskými štátmi v rámci Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF) a v rámci Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) (Ú. v. EÚ L 152, 2018, s. 29).

vo výške viac ako 90 miliónov eur Táto vec umožnila Všeobecnému súdu, aby spresnil začiatok plynutia lehoty na podanie žaloby o neplatnosť proti individuálnemu právnomu aktu, akým je rozhodnutie prijaté na základe článku 297 ods. 2 tretieho pododseku ZFEÚ, ak bol tento akt oznámený osobe, ktorej je určený, dvomi odlišnými spôsobmi. V prejednávanvej veci bolo totiž napadnuté rozhodnutie oznámené Stálemu zastúpeniu Rumunska pri Európskej únii 14. júna 2018 a uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie 15. júna 2018.

Všeobecný súd na úvod pripomenul, že podľa článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ sa žaloba o neplatnosť musí podať podľa okolností do dvoch mesiacov od zverejnenia napadnutého aktu alebo jeho oznámenia žalobcovi, alebo ak toto chýba, odo dňa, keď sa o ňom žalobca dozvedel. Okrem toho sa na jednej strane v súlade s článkom 60 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu k procesným lehotám pripočíta paušálna desaťdňová lehota zohľadňujúca vzdialenosť, a na druhej strane v súlade s článkom 59 tohto rokovacieho poriadku ak začne lehota na podanie žaloby proti aktu inštitúcie plynúť odo dňa uverejnenia tohto aktu v Úradnom vestníku, lehota sa počíta od konca 14. dňa po tomto uverejnení.

Všeobecný súd ďalej uviedol, že dátum, ktorý je potrebné zohľadniť na určenie začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby o neplatnosť, je jednak dátum uverejnenia v Úradnom vestníku, keďže toto uverejnenie, ktoré je podmienkou vstupu aktu do platnosti, je stanovené v Zmluve o FEÚ, a jednak dátum oznámenia v ostatných prípadoch uvedených v článku 297 ods. 2 treťom pododseku ZFEÚ, medzi ktorými sa nachádza aj prípad rozhodnutí uvádzajúcich, komu sú určené. V prípade aktu uvádzajúceho osoby, ktorým je určený, je tak záväzný len jeho znenie, ktoré im bolo oznámené, aj keby bol tento akt zároveň uverejnený aj v úradnom vestníku. Vzhľadom na to, že v prejednávanvej veci napadnuté rozhodnutie výslovne uvádza, že je určené Rumunsku, stalo sa vo vzťahu k nemu účinným jeho oznámením. Okrem toho lehota na podanie žaloby začala plynúť od tohto oznámenia a keďže sa článok 59 rokovacieho poriadku nemôže uplatniť, uplynula táto lehota, vrátane lehoty zohľadňujúcej vzdialenosť, 24. augusta 2018. Všeobecný súd preto rozhodol, že žaloba podaná Rumunskom 7. septembra 2018 je oneskorená a musí byť zamietnutá ako neprípustná.

Všeobecný súd nakoniec zdôraznil, že tento záver nemôžu vyvrátiť ani argumenty žalobcu.

V tejto súvislosti Rumunsko po prvé tvrdilo, že z dôvodu neexistencie automatického vzájomného vzťahu medzi začiatkom plynutia lehoty na podanie žaloby o neplatnosť aktu inštitúcie a okamihom vstupu tohto aktu do platnosti alebo nadobudnutia jeho právnych účinkov môže byť v prejednávanvej veci začiatok plynutia tejto lehoty určený okamihom uverejnenia napadnutého rozhodnutia v úradnom vestníku, aj keď toto rozhodnutie už malo voči nemu účinky, a to z dôvodu jeho predchádzajúceho oznámenia. Všeobecný súd sa najmä domnieval, že táto argumentácia je založená na zámene medzi podmienkami prípustnosti žaloby o neplatnosť uvedenými v článku 263 ZFEÚ a podmienkami, ktoré sa týkajú platnosti aktu napadnutého takouto žalobou.

Rumunsko po druhé uvádza existenciu dlhodobej ustálenej praxe Komisie, pri ktorej uverejňuje v úradnom vestníku rozhodnutia, akým je rozhodnutie vo veci samej, a zároveň ich oznamuje osobám, ktorým je určené. Tvrdí, že v takejto neobvyklej situácii má byť začiatok plynutia lehoty na podanie žaloby uverejnenie uvedených rozhodnutí. Všeobecný súd uviedol, že za predpokladu, že takáto prax existuje, treba z dôvodu, že rozhodnutie bolo oznámené skôr, zohľadniť na účely výpočtu lehoty na podanie žaloby tento dátum oznámenia, a nie jeho uverejnenie v úradnom vestníku, ku ktorému došlo neskôr. Okrem toho prijatie jediného kritéria oznámenia ako začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby o neplatnosť proti aktom uvádzajúcim osoby, ktorým je

určený, zaručí právnu istotu a účinnú súdnu ochranu, a to na rozdiel od takého hybridného riešenia, podľa ktorého by mala osoba, ktorej bol akt určený a ktorý jej bol náležite oznámený, ešte overiť jeho prípadné uverejnenie v úradnom vestníku, ktoré je neisté, pretože nie je povinné.

Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého existujú rozdiely medzi v úradnom vestníku zverejneným znením a znením oznámeným, ktoré je údajne neúplné, Všeobecný súd pripomenul, že oznámenie je úkon, ktorým autor individuálneho právneho aktu oznámi tento akt osobám, ktorým je určený, a umožní im tak oboznámiť sa s jeho obsahom, ako aj s dôvodmi, na ktorých sa zakladá. Uvedené menšie rozdiely pritom nemohli zabrániť Rumunsku, aby sa dostatočne jasne a presne oboznámilo s obsahom napadnutého rozhodnutia ako aj pochopilo dôvody, na ktorých sa zakladá. Preto nemajú vplyv na uplatnenie lehoty na podanie žaloby o neplatnosť.